

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 3/2016

Pyhä Henki, Kristuksen kirkastaja s. 6

Kutsu ja kokoa! s. 2

Me naiset seurakunnassa s. 9

KUTSU JA KOKOA!

☞ JUHANA POHJOLA

Helluntai on kirkon juhla. Kristus ei ole moniavioinen, vaan hänellä on yksi morsian: Pyhän Hengen puhdistama seurakunta. Alusta saakka kaikilla kielillä on Jumalan tekoja ylistetty. Kristuksen kirkko ei ole kansallinen institutio. Sen rajat eivät liioin piirry yhden kirkkokunnan mukaan – ei edes luterilaisen – eikä liioin se ole kaikkien kirkkokuntien summa. Oppi-isämme Martti Luther kirjoittaa: ”Seitsemänuotias lapsikin tietää, mitä kirkko on. Kirkko on nimittäin pyhät uskovat ja lampaat, jotka kuuluvat Hänen (Kristuksen) äänensä.”

Lähetysshiippakunta määritteleeekin itsensä tästä universaalisuudesta käsin. ”Se on osa yhtä, pyhää, yhteistä ja apostolista kirkkoa.” Jotta me voimme tämän kirkon löytää ja uskossa sen yhteydessä varjeltua perille asti, me emme kyllästy puhumasta kirkon kirkoksi tekevästä tuntomerkeistä: Jumalan sanasta, kasteesta, ehtoollisesta, ripistä, paimenvirasta, jumalanpalveluksesta ja ristin kantamisesta. Näiden kohdalla käydään myös jatkuvaa taistelua uskon ja epäuskon, oikean ja väärän kirkon välillä. Juuri niissä löytyy riittävä ja todellinen kirkollinen yhteys ja ykseys. Kirkko on siellä, missä Kristus on! Kristus on siellä, missä hänen armonvälineensä oikein toimitetaan!

Kun tunnustamme uskovamme yhden kirkon, se sisältää tässä repaleisessa näkyvässä todellisuudessa yhteyden etsimisen velvoitteen. Tämä koskee myös meitä. Onhan syystäkin kysely, miten me kriittisesti valtakirkon linjauksiin suhtautuvat emme löydä yhteyttä edes itsenäisiin luterilaisiin kirkkoihin Suomessa. Iloksemme voimme todeta, että oppineuvottelut *Suomen evankelisluterilaisen seurakuntaliiton* kanssa ovat alkaneet lupaavasti. Hyvä keskusteluyhteys muihinkin tahoihin on avattu. Vaikka yhteinen oppipohja onkin selvä, jokaisella on oma historia ja käytäntönsä. Tarvitsemme nöyryyttä ja vaivannäköä!

Yhdessä Ruotsin ja Norjan sisarhiippakuntien kanssa olemme aloittaneet kirkolliseen yhteyteen tähtäävät neuvottelut useiden luterilaisten kirkkojen kanssa. Haluamme seistä yhdessä mukana yhtenä jäsenenä siinä kirkkojen perheessä, jolle ei vain juhlapuheissa ja periaatteissa, vaan myös käytännössä Raamatun sana ja Lutherin oppi ovat rakkaat. Me voimme rikastua näiden kirkkojen kokemuksista, jotka ovat usein joutuneet elämään pienenä luterilaisena vähemmistönä. Me voimme puolestaan vahvistaa heitä omalla historiallisella perinteellämme ja kokemuksellamme seurakuntien rakentamisesta maallistuneessa yhteiskunnassa.

Mikä on meidän osamme ekumeenian kentällä? Kannamme mukana montaa hyvää asiaa Suomen ev.lut. kirkosta, mutta emme sen tekemiä ekumeenisia sopimuksia. Lähetysshiippakunta ei seuraa anglikaanien kanssa tehtyä Porvoon sopimusta (1995) eikä se hyväksy Rooman kirkon kanssa allekirjoitettua Yhteistä julistusta vanhurskauttamisesta (1999). Emme liioin noudata Suomen ev.lut. kirkon tekemää ehtoollisyhteys sopimusta metodistikirkon kanssa (2010). Samalla kun suhtaudumme kriittisesti moniin ekumeenisiin pyrkimyksiin, joissa näyttää olevan tärkeämpää yhdessä-olo kuin todellinen uskonyhteys tai uskon typistys enemmän kuin sen raamatullinen täyteys, haluamme solmia toisten kirkkojen kanssa yhteyksiä ja toimia yhdessä siinä, missä mahdollista. Olemmehan saaneet itse kokea vieraanvaraisuutta monen ei-luterilaisen kirkkokunnan tiloissa!

Samalla kun näemme kristikunnassa repiviä linjataisteluita, todistamme myös Pyhän Hengen kokoavaa työtä. Yhtenä esimerkkinä on anglikaanien kirkkoyhteisö, joka on jakautunut naispappeuden ja samaa sukupuolta olevien pariin vihkimysten vuoksi. Tällaisessa tilanteessa oman perinteisen linjan anglikaanit ovat solmineet yhteyksiä tunnustuksellisiin luterilai-

siin kirkkoihin. Sama luottamus Raamatun sanaan, kirkon historiallisiin uskontunnustuksiin, elämän pyhyteen ja avioliiton asetukseen antaa laajan yhteisen pohjan. Pohjois-Amerikassa on käyty syväälle meneviä oppikeskusteluja tunnustuksellisten luterilaisten kirkkojen ja *Anglican Church in North American* välillä. Etelä-Sudanissa anglikaanisen kirkon jakautumisen jälkeen noin miljoonan jäsenen uusi kirkko on ollut yhteydessä tunnustukselliseen *Kansainväliseen luterilaiseen neuvostoon* (ILC) ilmoittaen halunsa tulla luterilaiseksi kirkoksi!

Tunnustukselliset luterilaiset kirkot ovat kooltaan ja vaikutusvallaltaan vähäisiä. Ne myös ovat suhtautuneet varauksellisesti ekumeenisen liikkeen opilliset erot suhteellistavaan linjaan. Kuitenkin ne löytävät itsensä yhdessä keskustelemassa ja myös yhteiskunnassa vaikuttamassa eri tunnustuskuntien kanssa jopa paremmin kuin nimellisesti luterilaisten kanssa. Raamatun ja oman uskonperinteessä tosissaan otavat löytävät paremmin yhteisen pohjan, koska heitä yhdistää sama todellisuus- ja totuuskäsitys.

Pyhä Henki on totuuden Henki, joka vapauttaa sydämemme Kristuksen evankeliumilla. Samalla hän sitoo sydämemme antamansa Raamatun ilmoitussanan tunnustamiseen, seuraamiseen ja yhteyden rakentamiseen. Tule, Pyhä Henki! Kutsu ja kokoa kirkkosi kaikkialta maailmasta!

JUKKA PERANTO VIHITTIIN PAPIKSI RAUMALLA

✍️ MARTTI VAAHTORANTA 📷 TAITO HEIKKILÄ

Helluntaina 15.5. TK Jukka Peranto vihittiin paimenen virkaan Pyhän Marian seurakunnan messussa Raumalla. Piispa Risto Soramies toimitti vihkimisen apostolisen järjestyksen mukaisesti. Oman ja Lähetysshiippakunnan naapuriseurakuntien pastorit avustivat.

Jukka Peranto aloittaa osa-aikaisen työnsä Pyhän Marian seurakunnan vakituisen pastorin vuorotteluvapaan alkaessa elokuussa.

- Kun vihkimisen aikana seurakunta ilmaisi tahtonsa ottaa minut pastorikseen, viran vastuu ja paino konkretisoitui. Vihkimisen jälkeen se kuitenkin tuntui kevyeltä kantaa, kertoo Jukka juhlapäivällisellä.

Ja piispa Risto toistaa sen, minkä hän jo päiväjuhlassa sanoi:

- Jukka on rukousvastaus.
Risto Soramies on vihkinyt Lä-

hetysshiippakuntaan 10 miestä
paimenvirkaan.

Hidden and Revealed

8. Corpus Christi -konferenssi

Helsingissä 27.6.– 1.7.2016 (HEO, Kirstinkatu 1)

- Rukiista, raamatullista opetusta
- Rikasta, liturgista jumalanpalvelusta
- Kansainvälistä yhteyttä nuorten aikuisten kanssa

Pääpuhujana: John Fiene (USA)

Syventymiskanavat:

1. Jumala, missä olet? Jumalan läsnäolo kärsimyksessä (Torkild Masvie, Norja)
2. Kirkko, missä olet? Kirkon tuntomerkit (Harri Huovinen, Suomi)
3. Maailma, mihin olet menossa? Raamattu ja lopunajat (Armin Wenz, Saksa)
4. Network of Young Lutheran Theologians (NYLT)

Seminaareja useista aiheista demoneista deittailuun!

Konferenssin kielenä on englanti.
Early bird -hintana 79€ (31.5.2016 asti)
Täysi hinta 95€ (1.– 8.6.2016)

Maksu sisältää osallistumisen, ruoan ja lattiamajoituksen. Hotellimajoitusta saatavilla lisämaksusta alk. 84€/hlö.

Lisätietoja ja rekisteröityminen osoitteessa corpuschristi.se.

Corpus Christi on itsenäinen evankelisluterilainen järjestö, joka edistää kirkollista ja raamatullista uudistusta nuorten aikuisten parissa Euroopassa.

Pyhäkön lamppu 3/2016

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Utisia
- 4 Perannon perheen kaksi suurta juhlaa
- 6 Pyhä Henki, Kristuksen kirkastaja
- 8 Mustasukkaisuuden tuskaa
- 9 Me naiset seurakunnassa
- 10 Ihmettelevä seurakunnan riemulaulu

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3

- 11 Lähetysksen haaroittuva puu
 - 12 Den Helige Ande
 - 14 Elävä lammas vai kuollut leijona?
 - 15 Hartaus
 - 16 Corpus Christissä nuorikin juurtuu jumalanpalvelukseen
- Kannen kuva: St. James Concord North Carolina

PERANNON PERHEEN KAKSI SUURTA JUHLAA

☞ MARTTI VAAHTORANTA

Pyhän Marian seurakunta on kahdessa mielessä nuori. Se on vasta runsaat neljä vuotta vanha, ja seurakunnan seniorit iloitsevat pyhäkoululaisten ja nuorten perheiden suuresta joukosta.

Nyt myös pastori vaihtuu nuorempaan: vakituinen pastori Martti Vaahtoranta jää elokuussa vuorottelupaalle. Hänen tilalleen astuu Jukka Peranto. Mukanaan hänellä on Liisa-vaimon lisäksi vauva ja pieni poika.

KAKSI SUURTA JUHLAA

Jukka ja Liisa Perannon perheessä ja Pyhän Marian seurakunnan messussa vietettiin peräkkäisinä sunnuntaina kahta suurta juhlaa. Ensimmäisessä niistä kaikki armonyvälineet olivat käytössä.

Tuskin nimittäin Perannot olivat ehtineet muuttaa uuteen kotiinsa Raumalle, kun Liisan jo piti lähteä syntymäkotikaupunkiinsa Poriin. Rauman sairaalassa ei enää synnytetä. Sen tähden Perantojen toinen lapsi syntyi Porissa. Topi-poika sai pikkusiskon.

Exaudi -sunnuntaina pikkuinen Reeta-vauva kastettiin Pyhän Marian seurakunnan messussa. Se on Perantojen uusi kotiseurakunta.

Muu seurakunta tuli ehtoolliselle riipin, mutta Reeta kasteen portin kautta. Jumalan armon rikkaus oli käsinkosketeltavasti läsnä, kun hänet ensi kertaa siunattiin Herran pöydässä sanoin: ”Sinun pyhä kasteesi kätkeköön sinun ruumiisi ja henkesi iankaikkiseen elämään”.

Enää Reetalle ei rukoiltu kasteen armoa. Jumala oli sen vedessä ja Hengessä jo antanut hänelle, niin kuin se Kristuksen uhrin ja voiton perusteella oli hänelle kristityn kodin lapsena ennalta luvattu.

SUKU JA SUKUPOLVET

Reetan kastoi Pyhän Marian seurakunnan paimen Martti Vaahtoranta.

Se sopi erinomaisesti. Onhan hänellä sama sukunimi kuin Liisalla ennen avioitumista.

- Minulla on sukujuuret Raumalla, Liisa kertoo.

Liisa on Martin veljentytär. Ja kas-temessussa oli mukana myös Pyhän Marian vakituisen seurakuntaväen nestori, Liisan isoisä Eho Vaahtoranta eli ”Papa”.

Martti kastoi aikoinaan myös Liisan. Hän oli Jukan ja Liisan vihkipappi ja kastoi isovelji Topin. Sukupolvet liittyvät ketjuna yhteen.

SEURAKUNTIA RAKENTAMASSA

Kun Topi kastettiin, Perannot asuivat vielä Espoossa. Liisa työskenteli farmaseuttina Helsingissä, ja Jukka opiskeli teologiaa Helsingin yliopistossa. He olivat mukana myös perustamassa Lähetyshiippakunnan Espoon-seurakuntaa.

- Olen jo nuorena Porissa seurannut Sakkeuksen seurakunnan syntymistä ja osallistunut meidän perheen osana sen toimintaan. Siksi oli luontevaa lähteä Espoossa mukaan rakentamaan uutta seurakuntaa, Liisa taustoittaa.

- Olimme juuri menneet naimisiin ja muuttaneet Espooseen, kun kuulumme uuden seurakunnan olevan suunnitteilla. Seurakunnalle löytyi tilat Espoon kristilliseltä koululta, jonne meiltä oli junalla matkaa parin minuutin verran. Lähdin mukaan seurakunnan suunnitteluryhmään, josta myöhemmin muodostui seurakunnan hallitus. Sain kahden vuoden ajan toimia Pyhän Tuomaksen seurakunnan tiedottajana, ennen kuin muutimme tänne Raumalle, Jukka lisää.

Perannot ovat siis todellisia seurakunnan rakentamisen asiantuntijoita! Sellaisille on käyttöä myös Raumalla. Onpa hyvinkin.

Sittenmin Jukka on valmistunut teologian kandidaatiksi. Nyt hän on viittä vaille maisteri, ja hänestä on tu-

lossa Martti Vaahtorannan sijainen hänen vuorottelu- ja virkavapaansa ajaksi. Helluntaina piispa Risto Soramies vihki Jukan pappisvirkaan. Elokuussa hän aloittaa työnsä Pyhän Marian seurakunnassa.

Liisa puolestaan on jättänyt työnsä Helsingin Kruununhaan apteekissa ja on nyt lasten kanssa kotona.

- Uskon kuitenkin työpaikan löytävän myös Rauman seudulta, jos sille tulee tarvetta, Liisa tuumii.

Niinpä niin: aivan kuten Jumalan sanaa, tarvitaan myös lääkkeitä aina ja tilanteista riippumatta!

RIPPIKOULUN KAUTTA TEOLOGIAA OPISKELEMAAN

- Minä en ole Liisan tavoin kasvanut keskellä jumalanpalvelukseen koontuvaa seurakuntaa. Siihen minut johdatti kotikaupunkini Lohjan seurakunnan rippikoulu ja nuorisotyö. Ripari vei mukanaan ja myös isoskoulutukseen ja omaan seurakunnalliseen vastuun ottamiseen, Jukka kertoo.

Hän muistaa vieläkin suurella lämmöllä ja kiitollisuudella Lohjan seurakunnan nuorisopastorin tasokasta opetusta. Pureuduttiin tarvittaessa vaikeisiin teologisiin aiheisiin. Ja nuorisohjaajan vetämässä raamattupiirisä opittiin tuntemaan Jumalan sanaa.

- Lukion toisella luokalla opiskelusuunnitelmani vaihtuivat. Olin valinnut lukion aineet ajatellen teknilliseen korkeakouluun pyrkimistä. Tilalle tuli toinen kutsumus, Jukka toteaa.

Niinpä Polin pääsykokeet vaihtuivat opiskelupaikkaan Helsingin teologisessa tiedekunnassa. Mutta aikamoinen tietokonemies Jukka on silti. Selaisellekin on käyttöä seurakunnassa.

Opinnoissa kuitenkin kävi, niin kuin opinnoissa pitäisikin käydä: Jukka joutui vastakkain vaikeiden asioiden kanssa ja etsimään niihin selvyyttä. Yksi niistä oli se virka, johon hän oli valmistumassa.

Jukka ja Liisa Peranto lastensa Topin ja Reetan kanssa ovat jo muuttaneet Raumalle. Helluntaina apostoliseen paimenvirkaan vihitty Jukka aloittaa elokuussa Pyhän Marian seurakunnan pastorina Martti Vaahtorannan jäädessä vuorotteluvapaalle.

- Mitä oli se erityinen pappuus, johon tähtäsin? Entä naispappuus? Kuinka siihen piti suhtautua? Niin Jukka joutui kyselemään.

Ja niin myös kävi, että perustelut, joita naispappouden puolustamiseksi oli esitetty, eivät enää riittäneetkään Jukalle. Myös kokemukset kesäteologina kansankirkon seurakunnissa vaikuttivat siihen, että parin vuoden prosessin jälkeen virka kansankirkon palveluksessa ei enää näyttänyt mahdolliselta tulevaisuuden visiolta.

PUOLISO JA SEURAKUNTA LÖYTYVÄT LOUNAISESTA SUOMESTA

Samoihin aikoihin Jumala johdatti Jukan Turun seudulle. Tapahtui isoja asi-

oita, joilla oli merkitystä koko elämälle ja sen suunnalle.

- Löysin ensin ystäviä, jotka toimivat Sleyn opiskelijatyön puitteissa ja kävivät Lutherin kirkolla messussa. Sitten löysin porilaisen Liisan, Jukka muistelee.

Lopulta löytyi tie myös Luther-säätiön yhteyteen ja paimenpiiriin, jota vetivät Jari Kekäle ja Juhana Pohjola. Ja kuten sanottu, nuoren perheen muutettua ensimmäiseen yhteiseen kotiin Espooseen se oli pian jo mukana perustamassa sinne Lähetyshiippakunnan seurakuntaa.

Kun Jukkaa vielä pyydettiin mukaan Suomen pastoraali-instituutin päppiskoulutukseen, tie kohti sisäisen

kutsumuksen toteutumista alkoi. Siihen tarvittiin kuitenkin vielä ulkoinen kutsu, johon sisäinen kutsumus voisi yhtyä.

Ulkoiden kutsun antoi Rauman Pyhän Marian seurakunta. Ja niin Perannot nyt asuvat yhdessä Suomen keskiaikaisista kaupungeista, Liisan suvun juurilla ja lähellä tuttua kesäpaikkaa uuteen kotiin ja kotiseutuun tutustuen.

Seurakuntaan he ovat jo asettuneet. Pian Jukka ja Liisa ottavat siitä pastoriina ja papinperheenä vastuuta yhdessä seurakunnan oman toimen ohella toimivan pastori Harri Lammin, hallituksen ja muiden vastuunkantajien kanssa. Jumalan kutsu ja siunaus kantavat heitä siinä.

PYHÄ HENKI, KRISTUKSEN KIRKASTAJA

☞ KALLE VÄÄTÄINEN 📷 WIKIMEDIA COMMONS

Ensimmäisenä helluntaina Jumala vuodatti Pyhän Hengen. Ensimmäisenä Helluntaina tuli kahdentoista apostolin päälle ainutkertaisella tavalla, tulenlieskojen muodossa. Kahdentoista apostolin piti saada voima ylhäältä, että he olisivat Jeesuksen todistajia Jerusalemissa aina maan ääriin saakka. Tässä täyttyi Jeesuksen lupaus syntien anteeksiantamisen virasta: ”Niin Jeesus sanoi heille jälleen: ’Rauha teille! Niinkuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät.’ Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: ’Ottakaa Pyhä Henki.’” (Joh. 20:21–22)

Apostolit ryhtyivät heti hoitamaan Pyhän Hengen virkaa, jonka kautta toteutuisi se, minkä Jeesus oli luvannut Puolustajasta: ”Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion.” (Joh. 16:7–8)

Pietarin helluntaisaarna oli apostolista todistusta Kristuksesta. Se oli lain ja evankeliumin saarna, jossa Henki näytti todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion. Tässä sanassa Pyhä Henki vaikutti ja toimi Kristusta kirkastan, että ”kuin he nämät kuulivat, kävi se läpi heidän sydämensä, ja sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: ’te miehet, rakkaat veljet! mitä meidän pitää tekemän?’ Vaan Pietari sanoi heille: ’tehkää parannus, ja antakaan jokainen itsensä kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen, syntein anteeksi antamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne on tämä lupaus annettu, ja kaikille, jotka taampana ovat, kutka ikänä Herra meidän Jumalamme kutsuu.’” (Ap. t. 2:37–39, Biblia 1776)

Nyt koitti hetki, jolloin Pyhä Henki vuodatettiin kasteen vedessä seurakunnan päälle. Kun ihmisiä kastettiin Jumalan toimesta, jokainen kastettava sai synnit anteeksi ja Pyhän Hengen lahjan. Uudestisyntymisen pesun ja Pyhän Hengen uudistuksen (Tiit. 3:5) vastaanottivat, miehet, naiset, tytöt, pojat, vauvat, vanhukset – ”Sillä teille ja teidän lapsillenne on tämä lupaus annettu, ja kaikille, jotka taam-

pana ovat, kutka ikänä Herra meidän Jumalamme kutsuu”. On tärkeää huomata, että myös vauvat ja pienet lapset tarvitsevat kasteen, että saisivat Pyhän Hengen.

MISTÄ TIEDÄT ETTÄ SINULLA ON PYHÄ HENKI?

Ensimmäinen asia, josta tiedät, että sinulla on Pyhä Henki on, että tiedät olevasi syntinen ihminen, joka tarvitsee Kristusta. Ensimmäisenä helluntaina miehet tunsivat piston sydämesään Pyhän Hengen vaikutuksesta. Synnintunto on pisto sydämessä. Oikea synnintunto ei ole tunne. Se ei ole myöskään katumusta ja häpeää syneistä ja niiden luettelemista. Tämä olisi vain turmeltuneen sydämemme arvio meistä. Oikea pisto sydämessä on Raamatun sanan totuus ja ilmoitus meistä. Anna siis Pyhän Hengen kertoa Raamatun sanassa, millainen on ihmisten tuomio.

Oikeasta Sanan kautta syntyneestä synnintunnosta tunnustuksemme sanoo: ”jotta he tietäisivät mitä olivat Jumalan edessä, jotta he tajuaisivat olevansa kadotettuja ihmisiä ja jotta heistä sitten tulisi (Luuk. 1:17) ’Herralle valmistettuja’ eli valmiita saamaan armon, odottamaan häneltä syntien anteeksiantamusta ja ottamaan sen vastaan.” (SK) Tämä oikea synnintunto kirkastaa Kristusta ja estää omilla teoillamme kerskaamisen. Jos tiedät tarvitsevasi Kristusta – Jumalan sanan perusteella – sinulla on Pyhä Henki.

Toinen asia, josta tiedät, että sinulla on Pyhä Henki, on saamasi kaste. Helluntaina Pyhän Hengen saarnan jälkeen piti synnintunnossa olevien miesten tulla kastetuiksi Jumalan toimesta, jotta he saisivat synnit anteeksi ja Pyhän Hengen lahjan. Pyhän Hengen ja kasteen yhteys tulee ymmärrettäväksi kasteen sisällössä. Kasteen lahja on Kristus itse. ”Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet.” (Gal. 3:27) Pyhä Henki on Kristuksen Henki (1. Piet. 1:11). Jokainen kastettu on Jeesuksessa Kristukses-

sa (*en Khristō*) ja jokainen kastettu on Herran Jeesuksen oma. Jeesusta ja Pyhää Henkeä ei voi eikä saa erottaa toisistaan.

Kolmas asia, josta tiedät, että sinulla on Pyhä Henki, on ehtoollisyhteys. Apostoli Paavali muistuttaa kastetun ateriyhteydessä elävää seurakuntaa: ”sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimme pa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä.” (1. Kor. 12:13) Kun sinä syöt ja juot Kristuksen, sinä syöt ja juot kolmiyheteisen Jumalan ja myös Pyhän Hengen. Ja eikö Pyhä Henki ole hän, joka saa aikaan ihmeen Kristuksen todellisesti läsnäolosta Herran pöydässä. Suora viittaus Pyhään Henkeen ehtoollispöydässä on myös heprealaiskirjeessä siinä yhteydessä, kun varotetaan jättämästä messuyhteyttä: ”kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen luuletetaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalokoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkua armon Henkeä!” (Hepr. 10:29)

Tällaisen ihmeellisen Pyhän Hengen läsnäolon paikan Kristus järjesti asettaessaan ehtoollisen. Kun seuraavan kerran nousee ehtoollispöydästä, olet syönyt ja juonut Kristuksen, olet saanut Pyhän Hengen koko täyteen. Koska olet kastettu, ehtoollisyhteydessä elävä, Kristusta tarvitseva armahdettu syntinen, niin sinulla on varmasti Pyhä Henki!

MITÄ ON PYHITTÄMINEN?

Pyhää Henkeä kutsutaan Pyhittäjäksi. Tunnustuksemme sanoo: ”Vain hän siis on meidät pyhittänyt ja yhä edelleen pyhittää. Sillä niin kuin Isää kutsutaan Luojaaksi ja Poikaa Lunastajaksi, niin on myös Pyhää Henkeä kutsuttava työnsä mukaisesti Pyhittäjäksi eli siksi joka tekee pyhäksi. (...) Pyhittäminen ei siis ole mitään muuta kuin viemistä Herran Kristuksen luo hänen hyviä lahjojaan vastaanottamaan. Itse, omin voimin, me emme voisi hänen yhteyteensä päästä.” (IK)

Pyhä Henki pyhittää kirkkonsa kautta. Jotta saisimme uskon Kristukseen, on asetettu evankeliumin opettamisen ja sakramenttien jakamisen virka. ”Sanaa ja sakramentteja välineinä käyttäen lahjoitetaan Pyhä Henki, joka niissä, jotka kuulevat evankeliumin, vaikuttaa uskon missä ja milloin Jumala hyväksi näkee.” (CA)

Pidämmekö pyhitystä ihmisen työnä vai Jumalan työnä? Kristikunnassa juuri tässä kohdassa on liian usein luovuttu puhtaasta evankeliumin opista. Monesti opetetaan aivan oikein vanhurskauttamista yksin uskosta Kristukseen, mutta sitten puhuttaessa pyhityksestä ja kilvoituksesta langetaan ihmiskeskeiseen oppiin. Raamattu on tässäkin asiassa hyvin selkeä: Kristus on meidän pyhityksemme. ”Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meillemme viisaudeksi Jumalalta ja vanhurs-

kaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi.” (1. Kor. 1:30) ”Ja tuommoisia te olitte, jotkut teistä; mutta te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhityt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä.” (1. Kor. 6:11)

Jumalan sanan perusteella on siis ilmeistä, että usko Kristukseen on varsinainen ja ainoa keino ottaa vastaan vanhurskaus ja pelastus; yksin uskon avulla Jumala ne myös ominamme säilyttää!

Emme pysy uskovaishina tekojemme avulla, vaan Kristuksen avulla ja hänen varassaan! Mitä luontaisesti ymmärrämme pyhityksenä on vain Pyhityksen hedelmää. Se on hedelmää siitä, että olemme uskossa turvautuneet Herraan Jeesukseen. Jos me sekoitamme pyhityksen ja uskon hedelmät, silloin väistämättä ahdistumme.

Ahdistumme, koska tämän elämän aikana emme pääse kokonaan eroon synnistä. Emme saa keskittyä hedelmiin, vaan itse runkoon. Siksi Pyhä Henki vie meitä yhä uudelleen Kristuksen luokse.

Vanha kristinoppi kuvaa pyhitystä syveneväksi synnin ja armon tuntemiseksi. Jos tahdot syvempää pyhityselämää, niin vietä enemmän aikaa Kristuksen kanssa eli armonvälineiden yhteydessä ja keskity vähemmän omiin tekoihisi. Usko tämä, ja saat nauttia Hengen hedelmistä!

*1. Mua, Pyhä Henki, pyhitä,
luo minuun uusi elämä
ja päästä synnin vallasta,
se sydäimestä kuoleta.
Sä tuet väärät kukista,
Kristuksen kuoloon istuta.*

*2. Silmäni avaa, voitele,
niin että katsoisivat ne
uskossa yli kaiken muun
vain salaisuuteen ristinpuun,
sen korkeuteen, pituuteen,
sen syvyyteen ja laajuuteen.*

*3. Minulle Jeesus kirkasta
ja tunnolleni vakuuta,
hän että kärsi tähteni
ja kantoi syllisyyteni.
Näin minua hän rakasti,
verellään maksoi velkani.*

*4. Vie minut Getsemanehen
katsomaan vaivaa Jeesuksen.
On Herra maassa kasvoillaan
ja vaikeroiden tuskassaan
hän siellä verta hikoilee
ja puolestani taistelee.*

*5. Mua neuvo aina muistamaan,
hän mitä kärsi sielussaan,
myös haavat verta vuotavat
ja ristin tuskat katkerat.
Suo, että niihin katsoisin,
edessä ristin särkyisin.*

*6. Kuolostaan turva luja luo
ja voitostansa voima tuo,
niin että hänet kokonaan
uskossa sydämeeni saan.
Ja nimesssä rakkaassa
saan kodin Isän taivaassa.
(Virsi 121)*

✍ MAILIS JANATUINEN

MUSTASUKKAISUUDEN TUSKIA

Labanin tytär Lea alkoi olla jo ohi naimaiän, mutta kukaan ei ollut vielä pyytänyt häntä vaimokseen. Hän muisti sen päivän, kun pikkusisko Raakel tuli silmät säteillen paimenesta kotiin vieraan miehen kanssa. Mies, Jaakob-serkku, jäi heille asumaan. Lea ei voinut mitään sille, että hän itsekin rakastui tuohon miellyttävään mieheen. Avioliitosta pikkusiskon kanssa sovittiin kuitenkin nopeasti, vaikka maan tavan mukaan vanhempi tytär olisi pitänyt naittaa ensin.

Kun häpäpäivä sitten seitsemän vuoden kuluttua lähestyi, tuli isä-Laban ehdottamaan salaa Lealle, että tästä tehtäisiinkin morsian. Ja Leallahen ei ollut mitään sitä vastaan. Ei, hän toivoi, kuten niin moni nainen on toivonut: mies kyllä rakastuu minuun, kun antaudun hänelle.

Raakel suljettiin häiden ajaksi johonkin vajaan pönkkien taakse, ettei hänen itkunsa kuulusi häävieraiden korviin. Lea tajusi sisarensa tuskan, mutta halusi itsepäisesti päästä Jaakobin vaimoksi. Luuliko hän vakavissaan, että tuollaisella avioliitolla olisi onnistumisen mahdollisuuksia?

KAKSI NAISTA, YKSI MIES

Ja niin koitti sitten häyö. Lea ei sanonut Jaakobille sanaakaan koko yönä. Hän pelkäsi aamun valoa ja samalla toivoi, että mies olisi yön kuluessa rakastunut häneen. Se toive murskaantui, kun Jaakob aamun valjettua hänet tunnisti. Sitä ilmettä ei Lea voinut koskaan unohtaa.

Kun Jaakob valitti petoksesta apelleen, tämä lupasi antaa hänelle viikon kuluttua myös Raakelin vaimoksi. Raakel sai miehensä rakkauden, mutta Lea sai tältä kuusi poikaa. Kun katsoimme poikien nimiä, voimme nähdä vilahduksen äidin sydämeen. Lea oli oppinut, että ”Herra näkee lapsensa kurjuuden” ja että ”Herra on kuul-

lut” hänen huutonsa. Lea osasi myös ”kiittää Herraa”, vaikka ei ollutkaan saanut sitä, mitä eniten kaipasi. Ja vielä monen vuoden kuluttua hän sanoi: ”Nyt mieheni vihdoinkin pysyy minun luonani, sillä minä olen synnyttänyt hänelle kuusi poikaa”.

Lea ei koskaan lakannut toivomasta. Rakkaus on sellaista: kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii. Oliko Lea säälittävä naisparka, joka haaskasi tunteensa väärään mieheen? Ei suinkaan. Vain harva jaksaa rakastaa yksipuolisesti, kuten hän jaksoi. Mitä Lea menetti jatkamalla itsepintaisesti lastensa isän rakastamista? Ei mitään. Mitä hän olisi menettänyt, jos olisi vihanut miestään? Oman elämänsä ja lastensa elämän.

40-vuotiaana Raakel kuoli synnytykseen. Kilpailu sisarusten väliltä lakkasi, ja Lea pääsi rouvaksi talosaan. Itse asiassa hän sai elää yhdessä Jaakobin kanssa vielä kymmeniä vuosia ennen kuolemaansa. Varmaan Lea poti pahaa omaatuntoa suhteestaan kuolleeseen sisarensa. Joosefin kadottua oli Raakelista muistuttamassa enää vain pikku Benjamin. Ottiko Lea lopulta tuo lapsen syliinsä ja ikään kuin pyysi sisareltaan anteeksi mustasukkaisuuttaan? Sitä emme tiedä.

KUMPI OLI ONNELLISEMPI?

Lea kuoli, ennen kuin perhe muutti Egyptiin. Jaakob hautasi hänet sukuhautaansa Makpelan luolaan, josta hän itsekin tahtoi saada viimeisen leposijansa. Ja nyt kysymme, kumpi sisaruksista oli onnellisempi: Raakelko, joka sai kokea suuren rakkauden? Vai Lea, joka sai elää miehensä kanssa vanhuuden seesteiset vuodet ja pääsi Messiaan esiäidiksi?

Kun enkeli Gabriel ilmoitti Marialle Vapahtajan syntymästä, hän sanoi näin: ”Hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti” (Luuk.

1:33). Messias syntyi siis Jaakobin suvun Herraksi. Hän riippui ristillä voidakseen antaa anteeksi tämänkin suvun synnit. Mitä silloin enää merkitsee, että sisarukset olivat käyneet mustasukkaista sotaa miehensä rakkaudesta tulematta kumpikaan täysin onnelliseksi? Kaiken tämän keskellä he ja heidän lapsensa olivat kuitenkin saaneet uskon tulevaan Vapahtajaan ja pääsivät siis perille iankaikkiseen isänmaahan.

Itse asiassa Herra muutti Raakelin ja Lean elämän miinukset suureksi plussaksi. Heille oli lottovoitto, että heidät naitettiin Jaakobin sukuun. Entä jos he olisivat joutuneet jonkun epäjumalia palvovan miehen vaimoksi kotikaupungissaan Harranissa? Ei, lopputuloksesta käsin katsottuna he saivat molemmat elää siunatun elämän.

Jokainen kristitty nainen tahtois elää siunatun elämän. Kaikki se onkin siunausta, mikä on viemässä meitä Jeesuksen luo, tuntuipa se kuinka pahalta tahansa. Ja toisaalta taas kaikki se on kirousta, mikä on viemässä meitä pois päin hänen luotaan, tuntuipa se kuinka ihanalta hyvänsä. Tämä päti Lean elämään, ja se pätee sinunkin elämäsi, hyvä lukijani.

(Mukaiillen kirjasta Nainen ja hänen miehensä)

ME NAISET SEURAKUNNASSA

LIISA KORPINEN SAKARI KORPINEN

Olen Sakarin vaimo, neljän lapsemme äiti ja 13 lapsen-lapsen mummi. Olen teologian maisteri ja opettanut yläkoulussa ja lukiossa. Kasvattajana ja opettajana olen tahtonut toimia kristillisen pedagogiikan mukaan.

Sain itse kotoani ns. hyvän kasvatuksen, mutta hengellistä kasvatusta en saanut.

Muistan kuitenkin jo 10-vuotiaana rukoilleeni Isä meidän -rukouksen iltaisin. Koulun uskontotunneilla opeteltiin paljon ulkoa, ja musiikkitunneilla laulettiin virsiä. Muistan vieläkin erään tunnin lähes 60 vuoden takaa, jolloin musiikinopettaja määräsi jokaisen nimeämään lempivirtensä. Hätäpäissäni avasin virsikirjan ja ilmoitin lempivirrekseni

Kaitse Jeesus paimen hyvä, laumassasi minua.

Eksyvä ja erehtyvä olen ilman sinua.

Luonasi saan turvan parhaan, auta etten koskaan harhaan läheltäsi joutuisi, laumastasi luopuisi.

Opettajan mielestä se oli hyvä virsi, ja olen samaa mieltä.

Tiedän myös ennen rippikoulua rukoilleeni siellä ”tapahtuvan jostain”. Vanhat säilytetyt päiväkirjat ovat oiva apu, kun haluaa tarkistaa muistikuviaan.

Muutimme nuoruudessani paikkakuntaa juuri rippikouluiässäni. Viisaat vanhempani kehottivat käymään, vasten tahtoani, rippikoulun vasta uudella paikkakunnalla, että saisin sieltä kave-reita. Sain enemmän: uskovia ystäviä ja löysin seurakuntayhteyden. Rippikoulun muistolauseeksi saimme Hepr. 10:25: *Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.*

Me nuoret noudatimme tätä keho-tusta ja istuimme sunnuntai toisensa jälkeen Etelä-Espoon pienessä, todella vaatimattomassa puukirkossa, jossa

kirkonkellojen soitto tuli rahisevalta LP-levyltä.

Sain tietää äidiltäni vasta hänen viimeisinä vuosinaan, että yksi hänen lukuisista tädeistään oli ollut uskova-inen, rukoileva ihminen. Onko tämä minulle tuntemattomaksi jäänyt isotäti kantanut kaukaisiakin sukulaisiaan Jumalan eteen? Onko hän rukoukses-sa huokaissut: Tule Pyhä Henki, laskeudu taivaasta alas, meidän/heidän sydämissä Kristusta kirkastamaan. Näin haluan uskoa. Minun tuntematon hengellinen äitini, jonka rukoukset kulttiin.

KIERTOLAISENA LÄHETYSHIIPPAKUNNAN SEURAKUNNASSA

Olen kiertänyt miehieni kanssa monissa seurakunnissamme eri puolilla Suomea. Olen saanut seurata, miten pienestä lähdetään liikkeelle: naiset ja miehet, yksinäiset ja perheelliset lähtevät yhteisen näyn innoittamina rakentamaan seurakuntaa rukouksin ja kätten töin. Tule Pyhä Henki, laskeudu taivaasta alas! Ajattelen kiittolisena hengellistä äitiä, joka Rengossa konkreettisesti rakensi jumalanpalveluspaikan kotiinsa. Sieltä siemen iti kasvaakseen seurakunnaksi Hämeenlinnassa. Naiset ja miehet omine vahvuuksineen ovat löytäneet sielläkin paikkansa tai etsivät sitä seurakunnan rakentamiseksi.

Yleisen pappeuden perusteella meillä naisilla on lukemattomia tehtäviä seurakunnassa. Yksi tehtävä, josta meidät on vapautettu, on pastoriin tehtävä ja vastuu.

Jumalan Pyhä Henki antaa meille erilaisia armolahjoja: jollakulla on luontainen kyky opettaa pyhäkoulussa. Olen nähnyt, miten vuosien kuluessa pyhäkouluryhmät ovat seurakunnassa kasvaneet. Kun äidit alkuvuosina sijoittivat lapsia saarnan ajaksi sivupöytään piirtämään tai värittämään, nyt saatetaan kulkea pitkänä iloisenä kulkueena opettajien johdolla pyhäkoulutiloihin.

Jollakulla on luontainen kyky ottaa vastuuta tarjoiluista. Useimmiten se näyttää olevan naisilla, mutta positiivisen usein olen seurakunnissa nähnyt miehiäkin keittiön puolella.

Olen eri seurakunnissa kiertäessäni nähnyt naisia, joilla on sosiaalisen kanssakäymisen armolahja. He lähestyvät rohkeasti uutta tulokasta ja vetävät tämän mukaan keskusteluun kirkkokahvilla. He esittelevät hänet muille ihmisille, mutta osaavat myös olla hienotunteisia. He myös osaavat ohjata ihmisiä paimenensa luo.

Entä ne äidit, jotka jaksavat tuoda lapsensa Jeesuksen siunattaviksi.

OLENKO VAIN RUKOILIJJA?

Joskus ajattelen näin, kun istun kirkon penkissä, useimmiten Pyhän Markuksen, P. Paavalin tai P. Ristin seurakunnassa, ja tiedän, miten paljon vaivaa tämänkin messun eteen on nähty. Mutta sitten muistan, etten ehkä istuisi tässä ilman sitä rukoilevaa isotätiä.

Ehkä minun ja monen muun naisen tärkeä tehtävä seurakunnassa on rukoilla. Kannamme Herran eteen seurakunnan paimenineen. Erityisesti muistamme seurakunnan tulevaisuutta, lapsia ja nuoria, että he maallistuneen kulttuurin keskellä osaisivat turvata Jeesukseen. Tämä on rukouksemme myös kotihartauksissa. Siunattu rukouksen lahja.

IHMETTELEVÄ SEURAKUNNAN RIEMULAULU

✍️ JARI KEKÄLE 📷 NICLAS OLSSON

Vuoden 1986 virsikirjan virsistä Vaiti kaikki palvokaamme on ollut pitkään yksi suosikeistani sanojensa mutta erityisesti myös hienon sävelensä takia. Luterilaisia virsiä -kirjan virren 740 tekstin synty liittyy virsikirjan myötä virinneeseen yleiseen prosessiin uusien virsien tuottamisesta. Tuli ajatus, että samaan hienoon säveleen voisi ehkä tehdä uuden tekstin.

Tekstin perusidea oli kääntää asetelma, jossa minä tai me ihmiset pyrimme lähemmäksi Jumalaa tai Jeesusta, siihen oikeaan ja evankeliumin mukaiseen kuvakulmaansa, jossa Hän eli Jumala Jeesuksessa yhä uudestaan pyrkii intohimoisesti meidän luoksemme. Kyse ei ole siis siitä, miten tekemällä tai olemalla tai miten itseni asettelemalla pääsisin mahdollisim-

man lähelle häntä.

Ajatus on, että huomaisin virttä laulaessani yhdessä toisten kanssa havaitua siihen, että Jeesus tulee alas, luokseni ja lähelleni jopa siinä määrin sanassa ja sakramentissa, että koko ihmiskeskeinen pulmallinen asetelma – miten päästä lähelle Jeesusta – menettää merkityksensä ja vaihtuu ihmettelevään, kiitolliseen, ylistävään ja vastaanottavaan seurakunnan riemulauluun: Jeesus tulee lähelle minua, hän tulee suuhuni ja sydämeeni yhä uudestaan sanassaan ja sakramenteissaan.

*1. Kuinka enää heikommaksi voisit tulla luonamme?
Kapaloitu ihmislapsi, Jeesus Kristus Luojamme
Herra nöyrtyi polvillensa kerran meidän vuoksemme.*

*2. Kuinka enää köyhemmäksi voisit tulla Herramme?
Isäskin hylkäämäksi suostuit meidän tähtemme.
Kristus puki häpeämme kerran päälleen vuoksemme.*

*3. Kuinka enää alemmaksi voisit tulla tähtemme
Virtasihan kyljestäsi pelastuksen lähteemme.
Kaste nosti voittajaksi haudois-tansa syntiset.*

*4. Kuinka enää lähemmäksi voisit päästä Herrani?
Saanhan syödä ruumistasi, juoda verimaljasi.
Kätket aarteen saviruukkuun, annat Hengen rikkauden.*

Jari Kekäle ja Samuli Siikavirta nuorten luterilaisten teologien verkoston kokouksessa Riassa vuonna 2015.

LÄHETYKSEN HAAROITTUVA PUU

≡ ANSSI SIMOJOKI 📷 JAMES MAY, MAKITO MASAKI

Lähetysshiippakunnan lähetystyö on parhaillaan uudelleen järjesteltävänä. Pyrimme eteenpäin hyväntahtoisesta harrastelusta määrätietoiseen, vakaaseen Kristuksen lähetyskäskyn (Matt. 28:18-20) toteuttamiseen. Tällaista pyrkimystä helpottaa, että työllämme on jo valmiina vahva, koeteltu perusta ja toimivat rakenteet. Otamme paikkamme toisten alkuun panemassa, laajenevassa lähetystyössä.

LÄHETYSHIIPPAKUNTA TUKEE LÄHETYSTYÖTÄ ERI PUOLILLA AFRIKKAA

Teemme yhteistyötä ulkomailla Lutherans in Africa ja Lutheran Heritage Foundation -järjestöjen kanssa. Kotimaassa yhteistyötä tehdään Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistyksen kanssa. Yhteistyöjärjestöt ovat juurtuneet Suomen lisäksi Yhdysvaltoihin, Englantiin ja Australiaan.

Afrikassa toimimme yhdessä pastori James Mayn ja rakenteilla olevan lähetyskeskuksen kanssa Kenian pääkaupungin Nairobien länsipuolella. Sinne keskittyy luterilaisen kirjallisuuden kääntäminen. Käännetyn kirjallisuuden kanssa lähdetään opetusmatkoille eri puolille Afrikkaa. Lähetyskeskuksen valmistuttua aletaan järjestää opetusta sen tiloissa. Opettajien ei aina tarvitse lähteä kauas, kun

Lutherans in Africa -järjestön lähetyskeskukseen kutsutaan opiskelijoita ympäri Afrikkaa sen valmistuttua.

kerran on paikka, joka voi vastaanottaa opiskelijoita.

UUTENA AVAUKSENA SOMALITYÖ

Etiopian Jigjigassa ja pääkaupungissa, Addis Abebassa tekee somalityötä entinen kiihkoislamalainen somalimies Mohamed Gurhan. Hän toimi monta vuotta TT Anssi Simojoen alaisena luterilaisten teosten kääntäjänä Nairobien Karenissa, myöhemmin Alankomaisissa ja Cambridgen Westfield Housessa. Suunnitelmassa on Gurhanin pappis-

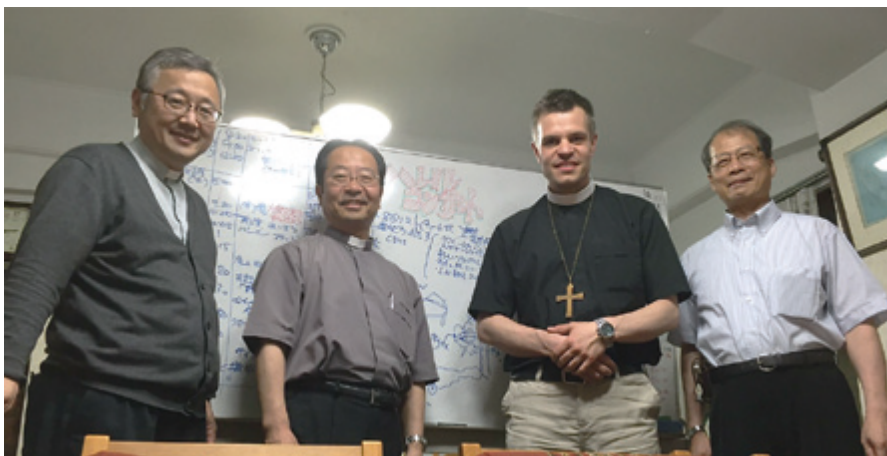
vihkimys Jigjigassa kuluvan vuoden lopulla. Sen jälkeen Lähetysshiippakunnalla on oma, virallinen lähetyspappi Afrikan-työssä.

Kenian ja Etiopian kenttien lisäksi Lähetysshiippakunta tukee lähetystyötä lähettämällä pastoreita lyhyemmille opetusmatkoille. Pastorit voivat pitää lyhyitä seminaareja eri puolilla maailmaa. Näin luterilainen opetus vahvistuu ja yhteistyön siteitä solmitaan.

LUTERILAISET SEURAKUNNAT LÄHETYSNÄKYNÄ

Lähetysteologit puhuvat mielellään lähetysparadigmoista eli ajatuskaavoista. Lähetysshiippakunta liittyi lähetystyöhön, jonka johtoajatusta ei kehitelty minkään ajatushautomon paradigmatelakalla. Se oli saatu taivaasta; kastakaa ja opettakaa oikein Raamatun mukaan!

Lähetysshiippakunnan lähetysnäky on yksinkertainen. Lähetystyön tulee olla evankeliumin julistusta ja opetusta luterilaisten seurakuntien syntymiseksi ja vahvistumiseksi. Tätä työtä tehdään lähellä kotimaassa ja samaa työtä jatketaan johdonmukaisesti Suomen rajojen ulkopuolelle.

Pastori Harri Huovinen kutsuttiin Koben luterilaiseen seminaariin opettamaan liturgian teologiaa ja historiaa touko-kesäkuussa 2015.

DEN HELIGE ANDE

SEBASTIAN GRÜNBAUM WIKIMEDIA

Den Helige Andes uppgift är att helga oss, det vill säga att göra oss heliga. Denna heliggörelse består i att han för oss till Kristus och förmedlar alla Kristi gåvor till oss genom nådemedlen.

MÄNNISKANS FÖRDÄRV

Den Helige Andes verk behövs på allt sätt just på grund av att människan är så otroligt fördärvad på alla sätt och vis. Det är viktigt att minnas att syndafallet inte gäller endast de så kallade "lägre" impulserna och krafterna i människan, som till exempel sexualdriften så att vi som fallna människor har perverterat den goda gåva som Gud gett oss i sexualiteten. Nej, tvärtom gäller syndafördärvet det högsta och bästa förmågorna i människan.

Till det högsta och bästa som fallit skall därför också räknas människan intellekt och känsloliv. Att vara dömd till döden på grund av synden innebär att inte förstå sin egen syndfullhet och en oförmåga att se det sanna livet. För att möta detta sänder Gud sin Helige Ande. Den Helige Ande upplyser och dömer människan genom Guds lag såsom syndare. Genast efter detta så tröstar och gör han människan levande genom evangeliet.

Luther skriver: *Ty varken du eller jag kunde någonsin veta något om Kristus eller tro på honom och få honom till Herre, om det icke i och genom evangelii predikan tillbjödes oss och lades i vårt hjärta av den Helige Ande.*

KRISTUS I CENTRUM

Ifall du söker efter en församling som är fylld av Anden så sök dig till en församling var Kristus förkunnas. Förkunnelsen och sakramentsförvaltningen är en garant för att Guds Ande verkar. Ingen människa kan med sin andaktsutövning eller fromhet skapa fram helighet eller den Helige Andes verk. Detta är något som endast Gud

kan göra genom Ordet och sakramenten, när Kristus förkunnas. Där var detta sker är Anden verksam och helgar folket. Ofta finner du en sådan här församling vara full av människor som är svaga och ömkliga syndare med många fel. Dock är de en gemenskap av heliga på grund av Kristi verk. På samma sätt som församlingen i Korinth blir det helgade trots sina många brister genom Kristi förlåtelse.

Luther skriver: *Vidare tro vi jämväl att vi i kristenheten hava syndernas förlåtelse, som skänkes oss genom de heliga sakramenten och avlösningen liksom ock genom allehanda trösteord i hela evangeliet. Därför hör hit allt som bör predikas om sakramenten och korteligen hela evangelium och alla kristenhetens ämbeten. Och det är nödvändigt, att också detta oavlåtligen förkunnas. Ty ehuru Guds nåd är förvärvad genom Kristus och heligheten grundlagd genom den Helige Ande medelst Guds ord i den kristna kyrkans sammanslutning, så äro vi dock för vårt kötts skull, som vi ännu föra med oss, aldrig utan synd.*

TRON OCH DESS FRUKTER

Samtidigt som församlingen är full av syndare är också den Helige Andes verk att människorna växer i tron och bär trons frukter. Det vill säga att de blir med åren mera kärleksfulla, kyska, anständiga, tjänande i sina kallelser och fyllda av kunskap. Detta är något som sker när evangeliet om Kristi villkorlösa kärlek förkunnas. Lagen, alltså Guds tio bud, fungerar som en bra spegel för varje kristen. Från den spegeln kan hon se sig själv och sitt liv i samma ljus som Gud ser hennes det.

Här finns dock ett stort men, lagen föder aldrig någonsin något andligt liv. Oberoende fast vi skulle befalla varandra och oss själva hur mycket som helst kommer det inte något andligt liv. Vi får högst skenheliga

gärningar som inte är till någon nytta för oss. Den sanna kärleken föds av det att vi förstår och får uppleva att vi själva blivit älskade av Gud. Denna kärlek kommer fram just genom evangeliets förkunnelse. Därför måste också en församling som är rik på trons frukter vara präglad av evangeliet. Det är en församling som lever av evangeliet, Kristus har gjort allt för mig.

Luther skriver: *Jag tror, att det på jorden finnes en liten hop eller församling av idel heliga under ett huvud, Kristus, kallad tillsamman genom den Helige Ande, i en tro, ett sinne och en kunskap, utrustad med mångahanda gåvor, dock endrätigt i kärleken, utan partier och splittring. Av denna församling är också jag en del eller lem, med delaktighet i och rätt till alla de gåvor, som den äger. Till densamma har jag blivit förd och därmed införlivad av den Helige Ande, därigenom att jag har hört och alljämt hör Guds ord, vilket är förutsättningen för att komma in.*

FÖRSAMLINGEN SOM DEN HELIGE ANDES VERKTYG

Luther skriver i stora katekesen: *så att han först leder oss in i sin heliga församling och lägger oss i kyrkans sköte, genom vilken han sedan predikar för oss och bringar oss till Kristus.*

Den Helige Andes uppgift och verk är alltså det när han kallar människor till gudstjänsten. I gudstjänsten får människan möta Herren själv som kommer till henne med sitt saliggörande och livgivande evangelium. Men Andens verk slutar inte där, utan själva evangeliet predikan är den Helige Andes verk, Han inspirerar, undervisar och föder tro både i predikanten och åhöraren. Sedan möter Han människan när hon kommer till nattvarden för att ta emot Kristi kropp och blod.

Genom dessa medel föds och närs tron så att människan bevaras ända till

himmelen. Den Helige Andes under är också att han på ett hemligt sätt verkar så att den nya människan föds och bevaras genom den fysiska döden, till att uppstå kroppsligen från de döda till ett evigt liv.

DE HELIGAS GEMENSKAP/SAMFUND

Till den Helige Andes verk hör enligt trosbekännelsen att Han samlar de heligas samfund. Ordet samfund eller gemenskap syftar på församlingsgemenskapen. Församlingsgemenskapen handlar om en konkret grupp som samlas kring nådemedlen. Genom nådemedlen helgar den Helige Ande församlingen så att de kallas heliga. Det är viktigt att minnas att även om vi tror att den världsvida Kyrkan är

den Helige Andes verk handlar de heligas samfund inte om en abstrakt storhet.

Det är frågan om en konkret plats var människor samlas söndag efter söndag för att Gud skall tala till dem och ge åt dem sina gåvor. Därför är det inte heller någon bisak ifall vi har en församling, utan för att vara delaktiga i den Heliga Andes verk är vi alla kallade att hitta en konkret församling. Denna plats beskriver Luther så här: *Så förbliver den Helige Ande ända till den yttersta dagen hos den heliga församlingen eller kristenheten; och genom henne samlar han oss till sig och brukar henne till att förkunna och dri-*

va ordet, varigenom han verkar och förökar helgelsen, så att vi dagligen tillväxa och bli starka i tron och dess frukter, vilka äro ett verk av honom.

TILL DEN YTTERSTA DAGEN

Den Helige Andes och församlingens verksamhet syftar alltid till den yttersta dagen och det eviga livet. Vi är skapade för evighetens lön är en evig

död och Kristi gåva evigt liv. På detta sätt handlar hela det kristna budskapet om evigheten.

Detta symboliseras på ett fint sätt i nattvardsbordet var halva altarrundan saknas. Tanken bakom är att de

som gått före oss samlas på samma sätt kring den korsfäste i en himmelsk måltid. All predikan, förmaning, praktiska beslut borde alltid också ha i fokus det eviga livet som Gud kallar oss till i Kristus. Kyrkan vill inte endast vara med i livets stora händelser, det är det eviga livet här mitt ibland oss.

DEN HELIGA TREENIGHETENS VERK

Den Helige Ande verkar så att Han uppenbarar både det som Fadern och Sonen har gjort. Han visar åt oss Faderns godhet och mildhet i skapelsen och Sonens barmhärtighet på Golgata kors. På detta sätt är den Helige Andes verk alltid bunden vid Fadern och Sonen. På samma sätt som i den första och andra trosartikelnen uppenbaras här Guds stora mildhet och nåd gentemot oss syndare. Gud har

skapat och välsignat oss, Sonen har återlöst oss genom sin död på korset och Anden helgar oss i församlingen.

Du helga ljus, låt livets ord upplysa denna mörka jord. Lär oss känna Gud som är vår skapare och fader kär. Förklara Faderns välbehag och falsk lärör från oss tag. Ditt ord är fast, ditt ord är visst. Hjälp oss att tro på Jesus Krist. Halleluja, Halleluja. (Psb. 108:2)

ELÄVÄ LAMMAS VAI KUOLLUT LEIJONA?

✍️ SAKARI KORPINEN

Totta se on, että olen vanha! Mutta Marianpäivän 70-vuotisjuhlan kiitossanoissani ilmoitin: ”Olen kuolematon!” Halusin todistaa Herrastamme, joka vakuuttaa: ”Ei yksikään, joka uskoo minuun, ikinä kuole!” (Joh. 11:26) Lisäksi ilmoitin, että olen edelleen uppiniskainen! Seuraan apostolien linjaa: ”Eivät he lakanneet, vaan ... julistivat evankeliumia Kristuksesta Jeesuksesta” (Ap. t. 5:42). Haluan tässä kiittää myös onnittelijoita, jotka osoittivat lahjansa Simo Kivirannan paimenrahastoon (3 862,30 €).

Kylmän sodan ajoilta oli maassamme alettu puhua kahdesta joukosta, elävistä lampaista ja

kuolleista leijonista. Tämä jako siirtyi kirkkoonkin. Monet pappisveljet varoittelivat minuakin ja kehottivat mallillisuuteen, muuten olen kuolleitten kirjoissa. ”Nyt ei kannata pullistella, että säilyisi edes jotain.”

Kuuluin kuitenkin niihin, jotka tunsivat mm. Ruotsin kirkon kehityksen ja näkivät täydellisen vastarinnan välttämättömyyden. Muuten Suomen kirkon selkäranka katkeaa kokonaan, eli emme voi puhua mitenkään ”tuntomerkkien kirkosta”. En ole missään määrin leijona, olen rauhaa rakastava lintuja bongaava bibliofiili sekä liiankin paljon vitsailija. Aika pian huomaisin, että kirkon karriääriä tavoittelevat vanhat ystävätkin työnsivät synodilaisia sivuun. Mutta en ole kuollut, koska olen riippunut kiinni Jumalan sanassa. Jumalan armosta olen säilynyt pappisvalani pyhissä velvoitteissa eikä ole siirtynyt elävien lampaiden eli valapattojen suurloosiin.

Odotin kädet ristissä, että kirkkomme tunnustusrintama raamatullisina itseään pitävine herätysliikkeineen olisi uskaltanut paljon vakavampan kirkkostaisteluun. Miksi olemme nyt tässä? Kirkkolain tunnustuspykäälä ei ole uskonnollinen korulause, vaan kaikkea oppia ja elämää hallitseva oikeuslähde. Mutta herätysliikkeis-

sämme on sisäistetty väärä, pietistinen kirkko-oppi: sakramentit haetaan kansankirkolta ja vaikka naispapilta, mutta sanan rieska ja kristittyjen yhteys seuroista ja kesäjuhlilta. Kun tällainen harha on edelleen vallitseva, ei mitään todellista taistelutoimintaa kirkon oikeiden tuntomerkkien puolesta voi tapahtua. Korkeintaan päivitelään ja nuristaa. Tai katseet siirretään lähetyskentille!

Monet eivät vielä suostu näkemään sitä tosiasiaa, että vuoden 1986 päätöksellä kirkossamme alkoi

” **Jokaisen on nyt tutkittava, missä on oikeat alttarit ja oikeat saarnatuolit.**

uskonnonvaihdos. Valtionkirkot ovat liberaalien piispojensa vuoksi mukautuneet yleisen mielipiteen uskontoon, jossa ei vain sallita, vaan suositetaan ja ajetaan Pyhän Raamatun ja tunnustuksemme vastaisia opetuksia. Nykyinen arkkipiispa puhuu kirkon moniäänisyydestä, mutta se on johtanut yhä enemmän pois Jumalan sanasta. Oletko kuullut hänen saarnaavan Kristuksen armon evankeliumia tai puolustavan ajankohtaisissa kysymyksissä yhäkään Jumalan sanan kohtaa median puristuksessa?

Tämä uusi toimintaohjelma ei ole tuonut kirkkoihin Jumalaa etsiviä, vaan jäsenkato ja yleinen ahdistus vain kasvavat. Seurakuntien työntekijöitä yrittävät auttaa niin terapeutit kuin kurinpitoasiamiehetkin. Opillisia riitakysymyksiä on työnnetty kärjäsaliin tutkittavaksi. Konsulttitoimistot ovat kilpaa yrittäneet esittää ratkaisujaan suurseurakuntien hallinnon hoitumisessa. Mutta ei mitään toivoa! Herramme paluun kuvaukset alkavat olla nähtävillämme. ”Thmiset pilkkasivat taivaan Jumalaa tuskiensa tähden, mutta eivät tehneet parannusta” (Ilm. 16:9).

Minut vihittiin papiksi Helsingin tuomiokirkossa 2.6.1971. Innolla lähdimme elovainiolle kirkkomme, jos-

sa oli vielä kirkon oikeat tuntomerkit nähtävillä. Arkkipiispa Martti Simojoki lähetti minulle kauniin pyynnön tulla Naantaliin papiksi. Vielä 1970-luvulla oli paljon toivoa todellisesta kirkollisesta uudistuksesta.

Mitä on tänään? Herramme sanoo: ”Minun huoneeni on oleva rukoushuone, mutta te olette tehneet siitä ryövärien luolan” (Luuk. 19:46). Kirkkomme tulisi olla omien perusdokumenttiansa mukaan ”pyhien yhteisö, jossa evankeliumi oikein saarnataan ja sakramentit jaetaan Kristuksen aseituksen mukaan”. Kirkon on vallannut kiihtyvällä vauhdilla antikristillinen ideologia, joka ei ole vain syrjäyttänyt oikean Kirkon opin ja uskon, vaan ajanut sen ulos! Ehkä kuulit TV-uutisista eduskunnan hyväksytyä sukupuolineutraalin avioliittolain, miten piispa Björn Vikström kuvasi kirkon vihkitöiminnan ”etenemisen”. Se toteutuu aivan samalla kaavalla miten toteutui naispappeus. Ensi syksynä tulee aloite, sitten komitea, sitten keskustelua, päätös, sitten pian vihkimisestä kieltäytyvät syrjäytetään. Näinhän se on mennyt Ruotsissakin.

Kansankirkkojen aika on ollut ajat sitten ohi, mutta Kristuksen kirkko on kuolematon. On tärkeää jatkuvasti painaa sydämeensä Kristuksen sanat: ”Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita” (Matt. 16:18). Jokaisen on nyt tutkittava, missä on oikeat alttarit ja oikeat saarnatuolit. Siellä Herra Jeesus kaitsee lampaitaan loppuun asti Jumalan sana synnyttää ja uudistaa elämää Jumalan armon kaikkeinpyhimmän evankeliumin kautta. Sellainen usko, joka Pyhän Hengen vaikutuksesta on Jeesukseen Kristukseen ja Isään hänen kauttansa perustettu, tuottaa omalle tunnolle rauhan ja ilon. Se antaa myös erikoista halua Herran työhön.

Lyhennelmä Sakari Korpinen 70-vuotiskiitoskirjeestä

"Mutta kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tykö, totuuden Henki, joka lähtee Isän tykö, niin hän on todistava minusta." (Joh. 15: 26)

Kuinka usein omassa elämässämme kuulemme omaatuntonne syytökset: "Katso elämäsi! Ei ole siinä paljoakaan kehumista. Kuinka usein tänäänkin kävelit tarvitsevan lähimmäisen ohi? Kuinka monia kovia sanoja sanoitkaan, aivan lähimmille ihmisillesi? Katso nyt; ei ole sinun pyhityselämässäsi kehumista!

Katso nyt kuinka jälleen kerran lankesit samoihin synteihin kuin aikaisemminkin! Etkö vieläkään löytänyt voimaa taistella helmasyntejäsä vastaan? Vieläkö ne roikkuvat elämäsi helmoissa?

Katso nyt ja myönnä, ettei sinun elämänvaelluksessasi ole kovinkaan paljon kehumista! Näetkö kuinka tämä maailma sanoo suorastaan PYH sinun pyhityselämällesi?"

Ja kuinka usein tähän tilanteeseen saapuukaan sielunvihollinen, Perkele, joka säestää syytöksiä sanoen: "Katso nyt kaikkia syntejäsä! Ne ovat iljettäviä! Kyllähän sinä ymmärrät, ettei sinua voi kukaan enää pelastaa! Ei Jumalakaan ole loputtomasti armollinen. Noita syntejäsä et voi enää saada anteeksi."

Kuka voi meitä auttaa näiden kaikkien syytösten keskellä? Kuka voi meitä puolustaa omaatuntoamme ja tämän maailman ruhtinasta vastaan?

Rakas kristitty; Pyhä Henki on meidän Puolustajamme. Hän tulee ja puolustaa meitä Jumalan sanalla.

Jeesus sanoo: "...totuuden Henki, joka lähtee Isän tykö, niin hän on todistava minusta." (Joh. 15: 26)

Pyhän Hengen puolustustehtävä on yksinomaan Kristuksen kirkastamista ja Hänen sovitustyönsä esiintuomista kristityn ihmisen elämään. Kirkkaasti opettaa Paavali Roomalaiskirjeensä kahdeksannessa luvussa: "Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia." (Room. 8: 16)

Kun omaatuntonne ja sielunvihollinen syyttävät meitä synnistä, puolustaa Pyhä Henki meitä muistuttamalla Jumalan sanasta: "Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme." (Room. 6: 23)

Rakas kristitty. Synnillä, kuolemalla ja perkeleellä ei ole mitään valtaa sinuun, koska kasteesi tähden olet Jumalan lapsi ja uskon kautta elät sitä todeksi. Pyhä Henki puolustaa sinua osoittamalla Kristuksen armon. Hän osoittaa sinulle myös armonvälineet; sanan ja sakramentit, joiden kautta Jumala lahjoittaa armonsa ja iankaikkisen elämän.

Pyhä Henki, Puolustaja on Totuuden Henki. Hän puolustaa sinua Todistamalla Jeesuksesta, joka on Tie, Totuus ja Elämä.

Rakas kristitty; Jeesus on sinunkin tiesi. Tie Taivaaseen asti. Hän on Totuus, joka kestää valheen enkelienkin edessä. Hän on sinunkin Elämäsi, iankaikkinen elämäsi.

Jää siis Herrasi rauhaan! Jää Pyhän Hengen puolustuksen varaan! Amen.

Sami Liukkonen

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

Päätoimittaja: Juhana Pohjola
Toimitussihteeri: Samuli Siikavirta
Tilaukset: 050 5225 855
tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Eeva Pitkäranta
Paino: I-print
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52

CORPUS CHRISTISSÄ NUORIKIN JUURTUU JUMALANPALVELUKSEEN

✍️ SAMULI SIIKAVIRTA 📷 SAMUEL ERIKSON

Johanna Sandberg, 22, on kotoisin Jepualta, ruotsinkieliseltä Pohjanmaalta. Johannan kättilöopinnot Vaasassa ovat kutakuinkin puolivälissä. Tulevaisuus on kuitenkin vielä avoinna.

- Täällä hetkellä olen tässä elämänvaiheessa. Jos Jumala avaa tien tulevaisuudessa opiskella lääketiedettä, tekisin ehkä sen, Johanna pohtii.

KIRKOSSAKÄYNTI KODIN PERINTÖNÄ

Johanna kertoo käyneensä messussa kotikylän seurakunnassa joka sunnuntai pienestä asti.

- Minusta tuntuu, että jotakin puuttuu pyhäpäivästä, jos ei saa käydä messussa, Johanna toteaa.

Vaasassa Johanna on aktiivinen kävijä Lähetyshiippakunnan ruotsinkielisessä messussa, missä hän toimii myös kanttorina. Miten Johanna löysi tiensä mukaan Lähetyshiippakuntaan?

- Vuonna 2011 pidin välivuotta ja kävin kansanopistoa Pohjois-Suomessa. Olin lomalla Oulussa ja tunsin itseni aika yksinäiseksi. En osannut hyvää suomea ja samalla minulla oli myös uskonkriisi. Olin kuullut Luther-säätiöstä ja että he pitävät tavallisia, luterilaisia messuja. Etsin tiedot netistä ja päätin, että sinne minä lähdän.

- Olen vielä tänäkin päivänä kiitollinen tästä tapahtumasta. Se oli juuri sitä mitä tarvitsin elämässäni juuri silloin, Johanna iloitsee.

Johanna arvostaa Lähetyshiippakunnassa tunnustuksellista luterilaisista opetusta ja jumalanpalvelusta. Hän tietää samalla, etteivät monet nykyään osaa arvostaa liturgiaa.

- Yleensä se johtuu siitä, ettei ymmärrä messun rakennetta. Tämä on tosi surullista. Kristityt ovat tuhansien vuosien ajan viettäneet messua. Kristus itse palvelee meitä messun kautta.

CORPUS CHRISTI

-KONFERENSSIN KONKARI

Johanna on myös kansainvälisen Corpus Christi -järjestön aktiivi ja sen hallituksen jäsen. Corpus Christi on järjestänyt nuorten ja nyttemmin nuorten aikuisten konferensseja vuodesta 2009 lähtien. Yksikään kesäkonferenssi ei ole jäänyt Johannalta väliin. Millaisena 14-vuotias koki liturgiseen rukoukseen ja rukoukseen opetukseen keskittyvän tapahtuman?

- Konferenssi oli ihana elämys – vaikka olin niin nuori, opin paljon uutta ja sain uusia ystäviä. Parhaiten muistan kauniin musiikin, jota siellä laulettiin.

Monet kristilliset nuortentapahtumat pyrkivät vetoamaan osallistujajoukkoon bändeillä ja vaihtoehtojumalanpalveluksilla. Corpus Christissä kirkollista uudistusta halutaan edistää nuorten parissa nimenomaan kirkon ikaikaiseen jumalanpalveluselämään juurruttamalla.

Tämän vuoden konferenssi järjestetään Helsingissä 27.6.–1.7. Englanninkielisen tapahtuman teemana on Hidden and Revealed – miksi me piileskelemme Jumalalta ja mitä Jumala tahtoo ilmoittaa meille. Tapahtumaan voi rekisteröityä alennettuun hintaan 31.5. asti osoitteessa corpuschristi.se.

OPETUSTA JA LITURGISTA RUKOUSTA KANSAINVÄLISESSÄ JOUKOSSA

Miksi nuoren aikuisen kannattaa tulla Corpus Christi -konferenssiin? Johannan lista on pitkä.

- Siellä tapaa muita luterilaisia nuoria ympäri maailmaa. Lauletaan ja rukoillaan yhdessä. Hetkivalvelukset

antavat päivälle raamit. Niiden välissä on pääpuheita, syventymiskanavia ja seminaareja. Tämän kesän konferenssissa on jälleen luvassa hyvää opetusta mielenkiintoisista aiheista. Vapaa-aikana ehtii tutustua toisiin yhteisen tekemisen kautta.

Hetkivalvelusten lisäksi Johanna pitää erityisesti seminaareista, joissa pääpaino on keskustelussa.

- Muistan erityisesti seminaarin, jossa kerrottiin liturgiasta. Jumalanpalvelus ja sen liturgia aukesivat ja aloin arvostaa sitä ihan eri tavalla.

- Jumala on kaikkivaltias ja pyhä – myös messu on pyhä ja pitäisi toimittaa oikealla tavalla ja suurella kunnioituksella, Johanna täsmentää.

Corpus Christi on Johannan kokemuksen mukaan myös paikka, jossa voi kysyä ja saada vastauksia. Vastauksissa on paljon uskollisia pastoreita ja teologeja sekä muita kristittyjä.

- Toivon ja rukoilen että juuri he, jotka täällä hetkellä tarvitsevat konferenssia, pääsevät sinne.